

„Hova menjek a Te Lelked elől?” Zsolt 139,7/a

Dávid a 139. zsoltárban arról tesz bizonyosságot, hogy Isten mindent tud róla, hogy Isten Lelke mindenütt vele van és hogy Isten szeretetteljes tekintete már az anyaméhben figyelemmel kísérte. Számára ez nem félelmetes, hanem reménységre ad okot.

Isten mindent tud rólad. Ismeri gondolataidat, tetteidet. Ez a 139. zsoltár veleje. Ez a tudat Dávidnak vigasztalásul szolgál. Mégis szorongással tölti el a tudat, hogy az Úr ismeri gondolatait, érzéseit.

1984

Nem sokkal a II. világháború után jelent meg a brit írónak, George Orwellnek egy könyve 1984-ben. Egy totalitárius rendszerről ír, amikor mindent kontrol alatt tartottak. Mint a „Big brother”-ben, ahol mindent figyelnek. Ma is sok embernek ez az érzése. De a 139. zsoltárban minden másképpen történik. Isten nem egy titkosrendőr, aki figyelemmel tart bennünket.

Menekülés

Mégis Dávid úgy gondolja, hogy az ég és föld bírása előtt áll. Felfogja, hogy az Úr őt egész a szíve mélyéig megvizsgálja. Amikor azt írja, hogy Isten fölötte tartja kezét (5. vers), a letartóztatásra is lehet gondolni. Isten mindenhatósága azzal párosul, hogy Ő mindenütt jelen van. Ezért értelmetlen Isten elől futni, menekülni – gondolj Ádámra és Évára a paradicsomban, vagy Jónásra, aki a küldetése elől menekült. A 7. versben azt kérdezi Dávid: „Hová menjek a te lelked elől és a te orcád elől hova fussak?” A kérdés feltevésekor már megvan a válasz: Sehova! Mint emberek, Isten arca előtt élünk (coram Deo): Isten arca előtt élünk, aki szemléli a mi vándorutunkat, Lelke által jelen van és vizsgálja a szívünket. Minden menekülési kísérletünkkel az Ő karjaiba futunk.

Távol Istentől

E zsoltár bizonyosságtételében benne van a modern világ életérzésének a kontrasztja: annak felfedezése, hogy Isten távol van. A legtöbb embernek olyan világnézete van, amely bezártságra kárhóztatja, a természeti törvény rabságában van. Ezért Istentől távol vannak. Istent kizárják az életükből és így nem tud megvilágosodni előttük a személyes Isten. Isten tudja ezt. Ezért tanít

bennünket a Biblia arra, hogy soha nem vagyunk Istentől távol. Még ha ki is zárjuk Istent az életünkől, akkor is meg kell jelenjünk az Isten ítélőszéke előtt.

Szeretetteljes kapcsolat

A különös ebben a zsoltárban az, hogy Dávidot nem tölti el félelemmel az, hogy Isten ismeri őt és mindenhol vele van. Ezzel ismerteti meg Isten a maga természetét. Isten nem csak azt juttatja kifejezésre, hogy mindent tud Dávidról, hogy ismeri őt. Itt egy bensőséges, intim kapcsolatról van szó Isten és Dávid között és Dávid nagy bizalommal adja át magát ennek a mindent tudó szeretetteljes Istennek. Isten nem csak mindentudó és mindenható, de bűnöket megbocsátó szerető Isten is.

Krisztus Lelke

Az a Lélek, akire Dávid utal, a Fiútól is árad. A Jézus Lelke, aki így szólt: Én azért jöttem, hogy megtartsam, aki elveszett. Az Ő Lelke behatol a szív sötétségébe. Megtalálja az Istentől való elszakadás minden formáját. Isten mindenütt jelen van. Ott a Golgotán is. Ott, ahol a legfontosabb történik, a megváltás. Azért, hogy mi soha ne érezzük magunkat Istentől elhagyatottaknak.

Krisztusban Isten közel jött hozzánk és az Ő mindenütt jelen levő Lelke által lakozást vett a szívünkben. Aki ismeri már Jézus bűnt eltörlő vérének az áldását, az minden félelem nélkül aláveti magát Isten vizsgálatának. És amint Dávid imádkozik: „Vizsgálj meg engem, oh Isten és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem és ismerd meg gondolataimat! És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja? És vezérelj engem az örökkévalóság útján!”

És így szólsz majd: „Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy én szeretlek téged.” (Jn 21,17).

Biharszentjános, 2013.09.17.

Csomay Árpád
H. Russcher nyomán
(De Waarheidsvriend 2013/21- május 23).